

Laurence J. Bendit

Projicering

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

PROJICERING

Laurence J. Bendit

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk

PROJICERING

Af Laurence J. Bendit
Fra *The Mirror of Life and Death*

(Oversættelse Thora Lund Mollerup & Erik Ansvang)

I sindet findes der en bestemt mekanisme, som psykologerne kalder *projicering*. Ifølge psykisk sensitive mennesker minder mekanismen meget om det, der sker, når et menneske oplever et kraftigt begær efter et andet menneske eller at eje en fysisk genstand. Uanset om man vælger at betragte denne forklaring som noget, der faktisk finder sted i tid og rum i den psykiske verden, eller ser den som en ren analogi, så er konklusionen, at begærets tiltrækningskraft skaber en slags fangarm, der skyder ud fra personens psyke og vikler sig rundt om genstanden for begæret. Den forsøger at holde fast og prøver at trække genstanden til sig.

Hvis man nu forestiller sig, at nogle af personens tanker og følelser strømmer ud gennem fangarmen, og engagerer sig i ønsket om at eje det, der begæres, så vil man se, at der indtræder en ny fase, der er udtryk for *identifikation*. Personen identificerer sig kraftigt med genstanden eller personen. Objektiviteten – som er evnen til at undersøge en ting sagligt og udefra – går tabt. De to mennesker – eller personen og genstanden – bliver knyttet til hinanden og i et vist omfang afhængige af hinanden.

Det er nemt at forstå denne mekanisme, når begæret er positivt og fristende. Det er måske knap så klart, når det opleves som en aversion – men det virker på nøjagtig samme måde. I dette tilfælde repræsenterer "fangarmen" ikke et forsøg

på at gribe og trække til sig men at frastøde og skabe afstand – at holde sig fri af genstanden eller den person, man afskyr. En del af psyken vil også her være involveret i situationen.

Det, der projiceres, er noget, man frygter eller har fortrængt i sin egen natur. Det er årsagen til, at et menneske, der afviser eksempelvis sin seksuelle natur, automatisk tager afstand til alt, hvad der minder om den side af karakteren. Derfor reageres der ofte med irritation og overdrevet frygt for det naturlige livs seksuelle aspekt. Desuden kan angsten få dette menneske til at se farer, hvor der ingen fare er. De fleste mennesker er bange for slanger og viger tilbage, når de møder dem – også selvom de er ufarlige. Men hvis man i tasmørket projicerer angsten for slanger over i en gren, der er faldet ned på vejen, identificeres den ufarlige gren øjeblikkeligt i bevidstheden med en farlig slange, og reaktionen er den samme, som hvis der var tale om en virkelig slange.

Sindet er også i stand til at projicere, uden at ydre objekter er involveret. Et menneske, som konstant tænker på en bestemt person eller situation, udvikler i sin psyke en tendens til at gentage tankebilledet om og om igen. Det skaber en mental vane, som kan blive automatisk, og som personen gradvis mister kontrollen over.

Der er derfor risiko for, at den bliver en mere eller mindre selvstændig tankeform i menneskets sind, og for en clairvoyant kan tankeformen næsten iagttages som et selvstændigt væsen. Tankeformen er skabt af tankekraften, der på sanskrit hedder *kriyashakti* – sindets skabende energi. Ordet anvendes normalt om tanke-sindets funktion på mentalplanet, men kan også betyde noget i retning af det, parapsykologerne mener med *psykokinese* – det vil sige sindets magt over stoffet.

Disse tankeformer kan have en hvilken som helst karakter – fra det mest ophøjede til det mest fornedrede. Af frygt for sin instinktive natur og dens lidenskaber kan personen forme sine egne djævløse i tanken og frygter derfor at være besat af fremmede væsener. Men det kan også have dannet sig et billede af en mester, en frelser, en gudeskikkelse eller en anden forestilling om et højt åndeligt væsen.

Naturligvis har tankeformen nogle af de egenskaber, som tænkere selv har lagt i den, og det kan ikke afvises, at den også kan tiltrække sig nogle af den kollektive bevidstheds "former" eller kræfter, der har samme "bølgelængde" som den selv. Derfor får personen indtryk af, at der er tale om selvstændige og uafhængige væsener af en eller anden art. Men i virkeligheden er de en del af personen. Ofte – ja oven i købet i de fleste tilfælde – opfatter personen ikke sig selv som skaberen af sine egne indre guder eller djævløse, og derfor udgør tilfældet et alvorligt problem for psykiateren – for ikke at tale om personens familie og venner.

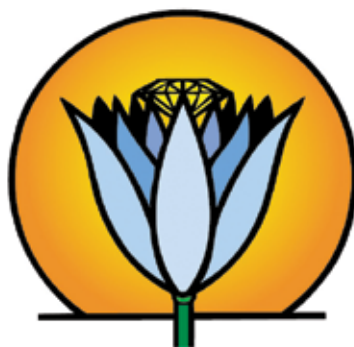
En *upersonlig* forbindelse er noget helt andet. Den betyder, at når et menneske responderer på et andet menneske, kræver eller forventer det ikke noget af det. Det føler harmoni med det andet menneske. De supplerer hinanden, og skaber en glad, kærlig og kreativ atmosfære mellem dem – samtidig med at de er følelsesmæssigt uafhængige af hinanden. I et sandt og ægte forhold er man fuldt bevidst om den anden part – også om fejl og mangler, som man ikke sympatiserer med. Men alligevel accepteres den anden og den andens fejl – uden modstand eller forbehold. En upersonlig forbindelse er baseret på kærlighed – den form for kærlighed som et oplyst menneske føler for sine medmennesker. Et ophøjet menneske er hverken over- eller underlegen, men ligeværdig.

I virkeligheden er alle menneskelige relationer stort set altid en kombination af disse to tilstande: En upersonlig forbindelse og personlig identifikation. At være fuldkommen objektiv og hverken føle trang til at besidde eller at afvise i forholdet til sine nærmeste, som for eksempel ægtefælle, børn eller forældre (og særligt dem på grund af blodets bånd) er mere, end et menneske kan magte. Derfor er man nødt til at indrømme over for sig selv, at uanset hvor filosofisk eller objektiv, man er, vil man altid blive berørt af livets begivenheder eller andres død.

Det bedste, man kan gøre, er at indse, at det – både for egen og for andres skyld – er den frie og upersonlige forbindelse, der skal dyrkes. Identifikation skal

reduceres til et minimum. Det fører altid til både et sundt og lykkeligt liv, men det kan kun gøres, hvis man udvikler *selverkendelse*. Ved at afsløre hvordan og hvad der projiceres ud i dagliglivets forbindelser, gør selverkendelsen det muligt at undgå at identificere sig med andre – også på det instinktive plan – og i stedet for at vende opmærksomheden mod de højere følelses- og tankeniveauer og dermed mod psykens mere åndeligt oplyste lag.

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk